

Hoofdstuk 1

Piper stond boven op het dak, klaar om te springen. Dit was haar plan: ze zou snelheid maken door van de ene kant naar de andere te rennen. Dan zou ze ervanaf springen.

En dan – en dat was het belangrijkste van alles – zou ze niet vallen.

Dus dat was wat ze deed. Ze sprong gewoon van het dak.

Piper woonde met haar ouders op een boerderij. Het was een oud, houten huis. Ernaast stond een schuur op een helling, waardoor de schuur gevaarlijk naar links leunde. De familie McCloud woonde al langer dan iemand zich kon herinneren op dezelfde rotsachtige acht hectare grond in Lowland County. Pipers grootvader, overgrootvader en betovergrootvader hadden allemaal in hetzelfde huis gewoond als waar Piper was geboren. De McClouds waren niet van plan ooit ergens anders te gaan wonen. Pipers moeder, Betty McCloud, vond dat mensen op hun plek moesten blijven en niet te veel moesten rondtrekken. ‘Als het de bedoeling was dat

er constant van alles veranderde, dan zou de zon niet elke morgen opnieuw opkomen,' zei ze vaak. Betty hield niet van flauwekul.

Pipers vader, Joe McCloud, was een zwijgzame, magere man. Zijn door de zon verweerde huid had de kleur van bruine herfstbladeren. Als je hem een vraag stelde, dacht hij daar meestal een hele tijd over na voordat hij antwoord gaf. Hij vond alles prima zoals het was.

Betty en Joe werkten op hun land terwijl de seizoenen en de jaren voorbijgingen, het ene niet anders dan het andere. Niemand in het dorp zou ooit zeggen dat de McClouds de dingen niet deden zoals het hoorde. Tot iemand dat wél zei.

'Nee, dat is niet waar. Zo gaat het nou eenmaal niet,' zei Betty McCloud tegen dokter Bell toen die haar vertelde dat ze zwanger was. Ze was al meer dan vijftientig jaar getrouwd en was dus geen jonge vrouw meer.

Toch beviel Betty McCloud vier maanden later van een meisje.

Ze noemden haar Piper. Piper McCloud.

Het nieuws over Pipers geboorte verspreidde zich snel over de afgelegen velden van Lowland County, waar drieënnegentig keer zoveel koeien als mensen leefden.

'Het hoort niet,' zei Millie Mae verhit tijdens het naaikransje op dinsdagmiddag en de aanwezige vrouwen spitsten meteen hun oren. 'Stel je voor, een vrouw van Betty's leeftijd die met een pasgeboren baby rondloopt! En nog haar eerste kind ook. Het hoort gewoon niet!'

De meeste vrouwen knikten instemmend. Ze voorspelden dat het onder zulke omstandigheden – en dan ook nog zonder broertjes en zusjes – vast en zeker een raar kind zou worden.

Voor het eerst in haar leven was Betty McCloud onderwerp van geroddel. Ze hoorde het gefluister in het dorp. Daarom voedden Betty en Joe Piper strikt op zoals alle McClouds hun kinderen hadden grootgebracht: zonder flauwekul en met zwaar werk op de boerderij.

Tot hun grote opluchting was Piper net als andere baby's... in elk geval in het begin. Pas toen Piper de leeftijd bereikte waarop alle baby's leren kruipen, begonnen hun vreemde dingen op te vallen.

Het was een donderdagmiddag als alle andere en Betty verschoonde Pipers luier op de keukentafel, zoals ze dat al minstens honderd keer had gedaan. Toen Betty zich heel even omdraaide, rolde Piper zich razendsnel om en viel van de tafel. Elke andere baby zou onmiddellijk op de grond zijn gevallen en het vreselijk op een huilen hebben gezet. Maar Piper niet. Tot Betty's grote verbazing bleef Piper naast de tafel zvéven.

'Niet te geloven,' zei Betty verstikt, met haar hand op haar angstig kloppende hart. Piper giechelde en sprong in de lucht op en neer.

Betty nam Piper snel in haar armen en hield haar stevig vast. *Dat krijg je ervan als je de dingen niet doet zoals het hoort*, dacht ze.

Tot Betty's grote verdriet werd Pipers gedrag alleen maar vreemder. Op een keer zweefde Piper naar het plafond van de huiskamer en kon of wilde ze niet terug naar de grond komen. Betty stuurde Joe naar de schuur om een ladder te halen. Een paar weken later zag Joe Piper midden in de nacht een meter boven haar bedje slaap-zweven. En dan was er die stormachtige dag toen Piper plotseling begon te zweven en werd meegevoerd door de wind, tot ze drie velden verderop tussen de takken van een boom bleef hangen en Joe haar naar beneden kon halen.

Toen Piper vijf was en nog steeds onverwachts door de kamer zweefde, nam Betty haar mee naar de huisarts.

'Ze lijkt niet normaal te zijn,' zei Betty hulpeloos tegen dokter Bell.

'Wat is er dan aan de hand?' vroeg dokter Bell. De dokter had generaties zien komen en gaan en van alles meegemaakt in Lowland County. Het meisje dat nu met bungelende benen op de rand van zijn onderzoekstafel zat, had tien vingers en tien tenen, en was niet groter of kleiner, niet

slimmer of dommer en niet dikker of dunner dan een kind van haar leeftijd hoorde te zijn. Ze was net als ieder ander kind in het dorp.

‘Nou, mijn man en ik hebben gemerkt dat ze...’ stamelde Betty, die niet goed wist hoe ze Pipers toestand moest beschrijven, ‘tja, ze is nogal... levenslustig.’

Dokter Bell grinnikte en keerde haar de rug toe om zijn handen te wassen. ‘Een kind van haar leeftijd heeft veel energie, maar dat is niets om u zorgen over te maken. Zorg dat ze voldoende beweging en frisse lucht krijgt. Er is niets mis met haar; ze is net zo normaal als u en ik.’

Toen dokter Bell zich weer omdraaide, schommelde Piper heen en weer op de lamp aan het plafond. Hoe was dat mogelijk? Dokter Bell keek in het geschrokken gezicht van Betty en heel even dacht hij dat Piper McCloud misschien inderdaad wel eens meer dan erg levenslustig zou kunnen zijn. Maar hij was een man van de wetenschap, dus hij liet dat idee meteen weer varen.

‘U hebt daar een kleine aap, mevrouw McCloud,’ zei hij grinnikend.

En met die medische beoordeling op zak besloot Betty opgelucht Piper haar gang maar te laten gaan. Wel leek het haar verstandig om Piper thuis les te geven tot haar levenslust, hoe normaal die ook mocht zijn, iets minder groot was.

Rond haar negende verjaardag had Piper kastanjebruin haar dat ze in twee vlechten droeg, lichtblauwe ogen (die ze mooi vond), meer sproeten (die ze vreselijk vond) dan er sterren aan de hemel stonden, en was eenzaamheid – samen met nog een ander gevoel waar ze niet goed een naam aan kon geven – haar constante metgezel.

‘Heb jij wel eens dat je denkt dat er iets niet helemaal klopt, maar dat je niet goed weet wat, pa?’ Piper zat op een hek naar Joe te kijken, die een los blad van de ploeg vastzette.

Joe haalde onzeker zijn schouders op.

‘Het is net alsof het hier jeukt,’ vervolgde Piper, en ze wees naar een plek net onder haar ribben, ‘maar ik kan er niet bij en het blijft maar jeuken en jeuken, omdat het vanbinnen zit. Weet jij waardoor ik het kan laten stoppen met jeuken?’

Joe haalde weer zijn schouders op. Hij voelde zich vaak duizelig als Piper tegen hem praatte. Het was niet zo dat ze heel andere woorden gebruikte dan hij... nee, Piper praatte precies zoals iedereen in Lowland County. Het kwam door de ideeën die ze in haar hoofd had. Ze stelde vragen die hij in geen miljoen jaar bedacht zou hebben en waar hij absoluut geen antwoord op wist.

‘Piper McCloud!!!’ riep Betty toen ze het kippenhok uit kwam en Joe wezenloos naar Piper zag staan luisteren.

Joe ging schaapachtig verder met zijn werk en Piper klom van het hek.

‘Ik vertelde pa alleen maar dat...’

‘Jouw dwaze ideeën en verhalen interesseren me niks. Als er werk gedaan moet worden, dan verwacht ik dat je dat doet. En nou opschieten.’

Een paar dagen later ontsnapte Piper op het heetst van de middag naar de grote eik op het erf van de boerderij. Ze klom tot halverwege de kruin en genoot van de bries die de bladeren daar liet ritselen. De jeuk in haar binnenste was weer hevig, dus ging ze op haar rug op een dikke tak liggen en legde ze haar handen op haar buik. Ze zag een roodborstje op haar nest landen, met een kronkelende worm voor haar jonkies in haar snavel. Piper keek naar het roodborstje en liet haar gedachten afdwalen.

Misschien hebben andere kinderen van mijn leeftijd ook wel die jeuk. Als ik met ze kon praten, zouden zij me misschien vertellen hoe ik er iets aan kan doen. Weinig kans dat dat ooit zou gebeuren zolang ze niet van de

boerderij af mocht. *Ik kom nooit ergens, dacht Piper. De enige twee plekken waar ik ooit ben geweest zijn de kerk en de praktijk van dokter Bell.*

‘Waarom kan ik niet naar school zoals de kinderen van Miller?’ had Piper haar moeder al wel duizend keer gevraagd. Elke morgen keek ze vanaf de hooizolder toe terwijl de buurkinderen naar school liepen.

‘Omdat je je schoolwerk net zo goed hier kunt doen, daarom,’ antwoordde Betty zoals altijd kort maar krachtig.

Piper schrok. Het roodborstje duwde een van haar jonkies naar de rand van het nest. Het kleintje was amper groter dan Pipers duim en had nog maar een paar veren. Met haar snavel gaf de moeder het vogeltje een flinke duw, waardoor het uit het nest naar beneden viel. Het babyroodborstje sloeg wild met zijn vleugeltjes en viel als een steen omlaag. Maar voordat hij de grond dreigde te raken, slaagde hij erin zijn vleugeltjes zo snel te bewegen dat hij ophield met vallen en heel, heel langzaam begon te stijgen. Pipers mond zakte open: hij kon vliegen!

‘Jeetje,’ zei Piper. Ze had nog nooit zoiets bijzonders gezien. Toen duwde de moeder het tweede en het derde vogeltje uit het nest.

Piper schoot zo snel overeind dat ze bijna van haar tak viel. Ze greep zich met beide handen vast terwijl haar gedachten als een haas door haar hoofd heen en weer sprongen.

Ze kon al vanaf haar geboorte zweven. Het ging helemaal vanzelf, net als ademen. Omdat ze het altijd al had gekund, vond ze het niet zo bijzonder. Het ene moment zat ze op het kleed voor de haard en het volgende zweefde ze omhoog naar het plafond. Het gebeurde voortdurend en het was leuk. Het probleem met zweven was alleen dat ze nooit wist waar ze terecht zou komen – of ze misschien weggeblazen zou worden door een stevige bries. Er is een groot verschil tussen zweven en vliegen. Wolken zweven. Ballonnen zweven. Maar vogels vliegen.

Misschien zijn ma en pa vergeten mij een duwtje te geven, zoals die babyvogels, dacht Piper. Het is hoog tijd dat ik ook leer vliegen.

Ze mocht geen tijd meer verspillen! Snel klom ze langs de boomstam omlaag.

De volgende morgen werd Piper wakker voordat de haan kraaide. De lucht begon net iets lichter te worden in het oosten toen ze zich uit bed liet glijden. Ze duwde haar raam open en schuifelde over de vensterbank tot haar voeten de dakpannen raakten. Op handen en knieën kroop ze omhoog naar de nok.

Het dak was glad van de dauw. Eén verkeerde beweging en ze zou bliksemsnel naar beneden glijden. Ze trok haar lange, witte nachthemd op zodat ze er niet met haar voeten in vast zou komen te zitten.

Met trillende benen stond ze even later boven op de nokbalk. Het dak was steil en hoog en de grond beneden was keihard. Haar adem bleef in haar keel steken.

Duizend gedachten schoten door haar hoofd.

Maar de jeuk in haar binnenste was zo hevig dat ze er bijna gek van werd. Ze strekte haar armen uit, als een vliegtuig, en zette de ene voet voor de andere. Toen liep ze over de nokbalk van het huis.

Precies onder de plek waar Piper liep, schrok Betty McCloud wakker. Ze had iets gehoord, dat wist ze zeker.

‘Joe McCloud,’ fluisterde ze.

Joe verroerde zich niet.

‘Joe McCloud!’ Ze porde met haar elleboog in Joe’s ribben en zijn ogen schoten open. ‘Er zit iemand op ons dak!’

‘Wat zeg je?’ mompelde Joe, halfwakker.

‘Het dak! Er zit iemand op ons dak!’ Betty wees naar boven en Joe hoorde geschuifel boven zijn hoofd.

Met elke stap die ze zette, won Piper aan snelheid, tot ze over de nokbalk rende en snel dichterbij de plek kwam waar het dak ophield en er alleen nog maar lucht was.

‘Ik zal vliegen, net als de vogels!’ Ze dacht aan de jonge roodborstjes.

En toen was het nog maar één stap. Piper sprong en stortte zich vol overgave de ochtendlucht in.

De koeien die in de wei stonden te grazen waren de enige die haar zagen: een meisje in een lang, wit nachthemd dat van het dak sprong.

Even hing ze als een engel in de lucht.

En even snel was het moment voorbij en viel ze met haar hoofd omlaag, snel als een goederentrein, naar de grond.

De koeien hadden een mens nog nooit zoiets zien doen en keken zonder te loeien verbijsterd toe.

Net toen Piper het eerste slaapkamerraam naderde, vloog dat open en stak Joe, met zijn geweer in zijn hand, zijn hoofd naar buiten. Hij was er helemaal op voorbereid om een ondeugende wasbeer te verjagen, of de bruine eekhoorn die weer een nest probeerde te maken onder het dak. Hij was er zelfs klaar voor om een van die vervelende jongens van Carlton, die voortdurend streken uithaalden, aan te pakken. Een jong meisje dat door de lucht omlaagviel in een poging te vliegen was het laatste wat hij verwachtte.

‘Ahhhh!’ gilte Piper terwijl ze haar ogen stijf dichtkneep.

‘Wat is...???’

Joe’s ogen puilden bijna uit hun kassen toen hij Piper op zich af zag komen. Hij wierp zichzelf achterover om een botsing te voorkomen en botste daarbij tegen Betty, die angstig achter hem stond. Hij viel languit op de vloer van de slaapkamer en trok Betty met zich mee. Zo zagen ze Piper niet langs hun raam vallen.

Over drie seconden zou Pipers hoofd de grond raken. Dat ging pijn doen... heel veel pijn.

De grootste koe, die met een zwarte vlek over haar rechteroog, liet een *boe-oe* horen. Alsof ze Piper probeerde te waarschuwen.

Piper kneep haar ogen stijf dicht. Elk moment verwachtte ze de onvermijdelijke klap.

Ze stond op het punt zand te happen toen er iets wonderbaarlijks gebeurde. Als een vliegtuig tijdens een luchtvaartshow scheerde Piper rake lings over de grond. Ze maakte een looping waardoor ze honderdtachtig graden draaide en haar gezicht niet meer naar de grond, maar naar de lucht gekeerd was. Met de onverwachte snelheid en precisie van een straaljager vloog ze omhoog.

Met haar ogen dichtgeknepen zette Piper zich nog steeds schrap voor de klap die niet kwam.

‘Ku-ke-le-kuuu,’ kraaide de haan.

Pas toen Piper het blauw en goud van de opkomende zon raakte – en de fijne, koele nevel van een wolk haar gezicht kietelde – durfde ze haar rechteroog een klein beetje open te doen. Niet te geloven! Meteen kneep ze het weer dicht. Ze probeerde het met haar linkeroog. Langzaam, heel langzaam deed ze allebei haar ogen open.

In alle richtingen lagen groene velden, sommige doorsneden door glinsterende stroompjes. De wind nam haar verder mee omhoog; de wolken werden mist toen ze er dichterbij kwam.

‘Woehoe!’ Ze daalde en dook, draaide en wentelde in een hemel die alle kleuren had, van wit tot blauw en oranje tot roze.

‘Ik kan *VLIEGEN*,’ riep ze naar de ochtendzon. ‘*IK KAN VLIEGEN!*’

Beneden, in de boerderij, kwamen Betty en Joe wankel overeind.

Ze pakten de rand van de vensterbank vast, keken naar buiten en ving hun eerste glimp op van Piper die door de lucht vloog in haar witte nachthemd.

En eindelijk was het hun volkomen duidelijk dat hun dochter de dingen niet deed zoals ze altijd waren gedaan.

Voor één keer wist Betty niet wat ze moest zeggen. In plaats daarvan keek ze toe hoe Piper heen en weer vloog tot alles begon te draaien, er zwarte vlekken voor haar ogen verschenen en ze ten slotte flauwviel.

Hoofdstuk 2

‘Als het de bedoeling was dat mensen konden vliegen, hadden ze wel Avleugels gehad. En zo is het.’ Betty liep door de huiskamer heen en weer als een kip vol luizen.

Joe schudde of knikte alleen maar met zijn hoofd op alles wat ze zei.

Piper had erover gefantaseerd dat haar ouders voor haar zouden juichen. Ze zou al tevreden zijn geweest als ze blij voor haar waren. Op dit moment zou ze er zelfs genoeg mee hebben genomen als ze niet kwaad waren geweest. ‘Maar hebben jullie het dan niet gezien? IK. KAN. VLIEGEN.’

‘Dat gevlieg is niet normaal. Het is niet natuurlijk. Wie weet wat de mensen zullen zeggen als ze je zien.’

‘Maar...’

‘En als Millie Mae erover begint te roddelen, stel je voor! Je ziet toch geen andere kinderen door de lucht rondzwerven, of wel?’

‘Ik zie helemaal geen andere kinderen, omdat dat van jou niet mag,’ zei Piper.

‘Pas op wat je zegt, juffie. Ik heb je niet geleerd me een grote mond te geven,’ waarschuwde Betty. ‘Kinderen horen niet te vliegen. En dat zou jij ook niet moeten doen. Het is gewoon verkeerd.’

‘Maar...’

‘Het hoort niet.’ Betty drukte woedend haar nachthemd tegen zich aan. ‘Heb je me begrepen, Piper McCloud?’

‘Maar ma...’ Waarom was haar moeder zo boos over iets waar Piper zo gelukkig van werd? Nu de jeuk vanbinnen eindelijk was verdwenen? ‘Misschien heeft het wel een reden. Iets speciaals. Dat zou toch best kunnen?’

‘Ik wil dat je nu je mond houdt.’

‘Maar ik...’

‘Piper, mijn besluit staat vast en je kunt me niet ompraten. Ik meen het.’ Betty stak haar wijsvinger naar Piper op. ‘Er wordt niet meer gevlogen, en daar blijf ik bij. Begrepen?’

‘Maar...’ Piper zweeg meteen toen ze de grimmige vastberadenheid in Betty’s ogen zag. *Dit is belachelijk*. Woede vlamde door haar heen. Ze hadden haar net zo goed kunnen vragen op te houden met ademen. Nu ze wist hoe het was om door de blauwe lucht te vliegen, liet ze zich dat niet meer afnemen. Hoeveel problemen ze daardoor ook zou krijgen.

Betty en Joe zagen Pipers stomme verbijstering aan voor instemming. ‘Stel je voor dat je door een dolle vogel wordt aangevallen! De lucht is geen plek voor kinderen.’ Betty snoof en beschouwde de zaak duidelijk als afgesloten.

Piper knikte en liet haar ouders geloven wat ze wilden. Maar zodra ze de kans kreeg, haastte ze zich naar de achterste wei, waar niemand haar zou zien. Bevend van verwachting klom ze op een rotsblok naast de heuvel, sprong eraf en... viel op haar billen. **HARD**.

‘Au!’

Ze stond op, klopte zich af en deed het opnieuw. En het gebeurde verdorie weer. Ze was zo stevig aan de grond gekluisterd alsof ze er met haar voeten aan vastgeplakt zat. Maar ze bleef het proberen.

Piper sprong. En viel. En sprong. En viel. Ze besepte al snel: vliegen ging niet vanzelf, zelfs niet voor een geboren zwever. Rauw talent alleen was niet genoeg. Ze had geluk gehad met haar eerste sprong. Beginnersgeluk. Maar ze zóú weer vliegen – wat er ook voor nodig was.

Dagen en weken gingen voorbij en Piper bleef elke dag oefenen, maar met weinig of geen succes. Had ze maar iemand die het haar kon leren in plaats van dat ze het allemaal zelf moest uitzoeken. Ze zat onder de bulten en blauwe plekken.

De eerste les was, zo ontdekte Piper al snel: denk niet aan de grond. Nooit. Zodra ze er zelfs maar aan dacht dat ze zou kunnen vallen, viel ze. De lucht, ze wilde de lucht in! Ze trainde zichzelf om nergens anders aan te denken.

Het lukte! Toen Piper haar gedachten onder controle had, kon ze weer de lucht in en toen leerde ze toevallig de tweede les: ze kon vliegen zonder ergens vanaf te hoeven springen. De eerste stap om dat te bereiken was volmaakt stilstaan en haar ogen dichtdoen. En dan dacht ze uit alle macht:

Ik ben zo licht als een wolk en zo vrij als een vogel.

Ik maak deel uit van de lucht en ik kan vliegen.

De truc was om dát en niets anders te denken en die gedachte dan een hele tijd vast te houden.

Een tintelend gevoel verspreidde zich als een razend vuur door haar

hele lijf, tot het getintel haar bijna te veel werd. Dan kwamen haar voeten van de grond en vloog ze.

Na twee weken oefenen lukte het Piper eindelijk de lucht in te gaan en daar te blijven. Het gebeurde op een dinsdag.

Ze stond onder de brandende zon in de wei en probeerde zich met heel haar wezen te concentreren. ‘Kom op,’ mompelde ze na een derde mislukte poging om op te stijgen.

Ze kwam weer overeind, bleef heel, heel stil staan en dacht maar één gedachte. Haar lichaam begon te tintelen. En toen dacht ze nog fanatieker: *Ik maak deel uit van de lucht en ik kan vliegen.* Het getintel groeide en groeide en toen kwamen haar voeten los van de grond. *Ik ben zo licht als een wolk en zo vrij als een vogel.* Ze steeg en steeg. Hoe hoger ze ging, hoe lichter ze zich voelde, en nog steeds klampte ze zich aan de gedachte vast. Op vijftien meter – hoger dan ze sinds de eerste keer was gekomen – stopte ze.

‘Ik ben een vlieger,’ fluisterde ze, vervuld van opluchting en trots. Het voelde volkomen natuurlijk om in de bewolkte lucht te zijn en vogels voorbij te zien vliegen. Alsof ze thuiskwam. Terwijl ze vloog leek alles wat ze op de grond had achtergelaten minder belangrijk – alles op de aarde was zo klein en de lucht zo groot.

Ze vloog laag over de maïs, tarwe, haver en gerst en plukte wat stengels. Boven de beek zag ze de vissen op de bodem zwemmen. Kon ze maar eindelijk verder vliegen! Maar het was bijna etenstijd en ze moest landen.

Vanaf dat moment waren de mogelijkheden onbegrensd. Tijdens de dagen die volgden, zag Piper voor het eerst de wereld, of in elk geval de wereld van Lowland County. Ze zag meneer Stanovislak illegale drank verkopen die hij in de bossen had gestookt, ze zag Jessie Jake die Beth Belle (de vriendin van zijn beste vriend) kuste achter de koeienstal, en

de oude melkmeid Gertie Gun, die tussen haar pompoenen goedkope ro-mannetjes hardop zat te lezen.

Ze zag ook andere dingen: een reekalf dat voor het eerst voorzichtig water dronk bij een stroompje; een grote bruine beer die zo hard zijn rug schuurde tegen een rotsblok dat het rotsblok losraakte en de heuvel af rolde; en boven in een eik zag ze het grootste bijennest dat ze ooit had gezien. Vijf gemene steken later besloot ze niet meer langs die eik te vliegen.

De oude Jessup zag haar vliegen. Hij was op zijn dak aan het werk, ving een glimp op van Piper die voorbijvloog en zag haar aan voor een engel die door zijn overleden vrouw was gestuurd. Zonder aarzeling liet de oude man, die had gezworen nooit meer een voet in de kerk te zetten, zich op zijn knieën zakken en zat tot ieders verbazing daarna weer elke zondag in de kerk. Gelukkig maar dat de oude Jessup zijn bril niet op had gehad.

Al snel wilde Piper meer dan rondkijken. Ze beschouwde zichzelf als een serieuze vlieger, niet als een toerist. Ze stelde een ambitieus oefenschema op, met landingsoefeningen, stijgen en dalen, snelheidsbeheersing en zweefoefeningen.

‘Piper, je bent jezelf niet de laatste tijd.’ Piper schrok op toen Betty haar bij het avondeten de snijbonen aangaf. Ze was moe van al het vliegen die dag en had haar eten nog niet aangeraakt. Toen ze opkeek, zag ze haar vader en moeder bezorgd naar haar kijken.

‘Sinds die morgen dat we je zagen... nou ja, sinds hét is gebeurd, loop je hier rond alsof je een pak slaag hebt gehad. Als je geen huiswerk maakt of aan het werk bent, ben je onvindbaar en je wordt zo mager dat er straks niks van je overblijft.’

‘Het spijt me, ma.’ Kon ze haar ouders maar vertellen waarom ze zo moe was. Het kostte haar al haar energie om te leren vliegen en haar